Lieta Nr.A42695508
A00147-11/7

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 17.augustā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Juškeviča

piedaloties pieteicējam *D.J.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei *L.D.*,

atklātās tiesas sēdēs izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *D.J.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 6.augusta lēmuma Nr.2083 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA323514) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors 2008.gada 18.martā sastādīja administratīvā pārkāpumu protokolu Nr.PA323514 (turpmāk – Protokols) par to, ka *D.J.* 2008.gada 18.martā plkst.16:06, Rīgā, vadīja transportlīdzekli VW Passat, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu, no Plastu ielas puses Kvadrāta ielas virzienā, ar ātrumu 86 km/h pie atļautā 50 km/h, 518.ceļa zīmes darbības zonā, kā arī par to, ka *D.J.* bez uzaicinājuma atstāja transportlīdzekļa vadītāja vietu.

Ātrums fiksēts ar mērierīci „Stalker" Nr.26162. Minimālais ātrums, pārrēķinot pieļaujamo mērierīces kļūdu – 81 km/h.

Protokolā secināts, ka *D.J.* pārkāpa Ministru kabineta 2004.gada 24.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta un 39.8.apakšpunkta prasības, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $149.^{8}$ panta desmitajā daļā un $149.^{4}$ panta astotajā daļā.

2008.gada 15.aprīlī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja priekšnieka vietnieks klātienē pieņēma lēmumu Nr.050/PA 323514, ar kuru uzlika *D.J.* naudas sodu Ls 60 apmērā.

[2] Izskatot *D.J.* sūdzību, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietniece ar 2008.gada 6.augusta lēmumu Nr.2083 (turpmāk arī – Lēmums) apstrīdēto lēmumu atstāja negrozītu.

Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] No Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektronisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr.E1023V07 izriet, ka radars „Stalker" Nr.26162 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu.

[2.2] Lietas izskatīšanas gaitā netika konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēts sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu *D.J.* Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākā inspektora darbībās policijas darbinieka darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi netika konstatēti.

[2.3] *D.J.* apgalvojums, ka viņš nav izdarījis CSN prasību pārkāpumu, ir pretrunā ar lietas materiāliem. Protokolā *D.J.* nav ierakstījis nevienu liecinieku, kurš varētu apstiprināt viņa teikto uz vietas, tāpēc nav lietderīgi uzklausīt *D.J.* iesniegumā norādītā liecinieka *R.J.* paskaidrojumu, jo,

izvērtējot lietas materiālus, ir gūta pārliecība, ka savas liecības viņi būs pilnībā saskaņojuši.

[3] 2008.gada 15.septembrī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts *D.J.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Lietā nav pierādījumu par to, ka tika fiksēts tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrums, turklāt no lietas materiāliem nav skaidri izsecināms pat tas, kad īsti noticis pārkāpums, jo lietas materiālos ir dažādi konstatētā pārkāpuma datumi.

[3.2] Protokola sastādīšanas brīdī pieteicējs no policijas darbiniekiem nesaņēma izskaidrojumu par savām tiesībām un pienākumiem, tādēļ šajā vietā arī neparakstījās. Nav nekāda pamata Lēmumā paustajam apgalvojumam, ka *D.J.* atteicies parakstīt protokolu, jo, ja pieteicējs būtu atteicies parakstīt protokolu, policijas darbiniekam atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajam būtu jāizdara atzīme par to protokolā.

[3.3] Lai piemērotu sodu par administratīvo pārkāpumu, jābūt pierādītai personas vainai. Saskaņā ar administratīvā procesa principu *in dubio pro civis* (visas šaubas tulkojamas par labu cilvēkam) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu, un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Pieteicējs norāda, ka izskatāmajā gadījumā par mērierīces fiksētā ātruma uzrādīšanu vai neuzrādīšanu pastāvošās šaubas ir jāvērtē par labu pieteicējam.

[3.4] Nav pamatots policijas darbinieku apgalvojums par to, ka protokolā minētajā posmā un laikā pieteicēja automašīna bija vienīgā, jo pārkāpums tika fiksēts darbadienā pēc plkst.16:00, un šajā laikā Maskavas ielā ir ļoti intensīva kustība, kas savukārt norāda uz to, ka policijas darbinieki jau sākotnēji snieguši maldinošu informāciju.

Tikpat nepamatots ir policijas darbinieku dienesta ziņojumos minētais, ka pieteicēja transportlīdzekļa fiksētais ātrums bija nekļūdīgs, jo šie apgalvojumi nonāk pretrunā ar fizikas likumiem.

[3.5] No Protokola redzams, ka pieteicējs jau sākotnēji tam nepiekrita, t.i. policijas darbinieka fiksētajam braukšanas ātrumam. Arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 29.marta lēmumā lietā Nr.SKA-226/2007 atzīts, ka policijas darbiniekam bija pienākums uzrādīt pieteicējam mērierīces fiksēto braukšanas ātrumu, lai viņš varētu iepazīties ar to, tādējādi izslēdzot šaubas par minētā mērījuma pareizību.

[3.6] Pieteicējs norāda, ka no SIA „Ogres autocentrs" 2008.gada 18.marta akta par automašīnas bojājumu konstatēšanu un novēršanu secināms, ka policijas darbinieks apstādināja transportlīdzekli tikai tāpēc, ka pieteicējs brauca ar ieslēgtu avārijas gaismu, tādējādi piesaistot policijas darbinieka uzmanību.

[4] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde (turpmāk arī - atbildētāja) tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumā ietverto prasījumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumā minētos argumentus.

Atbildētājas pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā ietvertajiem argumentiem.

Tiesas sēdē liecības sniedza *R.J.*, *Ģ.M.* un *U.V.*

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Pieteicējs ir saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK $149.^{8}$ panta desmito daļu un $149.^{4}$ panta astoto daļu. Par konstatētajiem pārkāpumiem pieteicējam, ievērojot LAPK 35.panta otrās daļas nosacījumus (ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas

konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu), tika uzlikts naudas sods Ls 60 apmērā.

[8] Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, lai personu administratīvi sodītu (un lēmums par sodīšanu būtu tiesisks un pamatots), jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums–administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts)*.

[9] Pārkāpuma objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu, kā arī apstākļus, kas ļauj personu administratīvi nesodīt, konstatē, izvērtējot lietā esošos pierādījumus.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļupierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus citstarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video)(..)).

Tādējādi minētie pierādīšanas līdzekļi ir noteikti ārējā normatīvajā aktā un fakti (ziņas par faktiem), kas ir iegūti un procesuāli nostiprināti ar šiem līdzekļiem, var kalpot par pierādījumiem administratīvajās lietās.

[10] Tiesa lietā konstatē turpmāk norādītos pierādījumus.

[10.1] 2008.gada 18.martā sastādīts Protokols par to, ka pieteicējs 2008.gada 18.martā plkst.16:06, Rīgā, vadīja transportlīdzekli pa Maskavas ielu, no Plastu ielas puses Kvadrāta ielas virzienā, ar ātrumu 86 km/h pie atļautā 50 km/h, 518.ceļa zīmes darbības zonā, kā arī par to, ka bez uzaicinājuma atstāja transportlīdzekļa vadītāja vietu.

Pieteicējs Protokolā veicis ierakstu, ka protokolam nepiekrīt un savus paskaidrojumus iesniegs Ogres rajona ceļu policijā *(lietas 41.lapa)*.

[10.2] 2008.gada 31.marta iesniegumā pieteicējs norāda, ka pārkāpumam nepiekrīt, paskaidrojot, ka 2008.gada 8.martā brauca kopā ar darba vietas priekšnieku SIA „*/Nosaukums/*” direktoru *R.J.* ar transportlīdzekli, kuram bija tehnisks defekts (nestrādāja degvielas padeves sprausla). Uzsākot braukšanu no krustojuma, aiz viņa brauca transportlīdzeklis BMW, bet kreisajā pusē strauji tuvojās transportlīdzeklis Subaru zilā krāsā ar dzeltenām strīpām, kas pēkšņi strauji sabremzējās un nedaudz atpalika. Par cik viņa transportlīdzeklim bija ieslēgtas avārijas gaismas, tad pieteicējs domāja, ka stādina viņu un apstājās, bet transportlīdzekļi BMW un Subaru aizbrauca tālāk. Policijas darbinieks uzrādīja pārnēsājamo pistoļveidīgo radaru „Stalker” ar ātrumu 86 km/h, bet nevēlējās uzklausīt, ka tas ir transportlīdzekļa Subaru ātrums. Policijas darbinieks pateica, lai pieteicējs gaida, bet pats devās uz uzpildes staciju tālākajā stūrī stāvošo Ceļu policijas automašīnu Volvo. Tad pieteicējs iebraucis degvielas uzpildes stacijā un apstājies pie Ceļu policijas automašīnas. Piegājis pie Ceļu policijas inspektora, kurš tobrīd sēdēja automašīnā, un teicis, ka tas nav pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums un ka vajadzēja stādināt Subaru. Tad Ceļu policijas inspektors teicis, ka tūlīt paskatīsies, kas pieteicējam ir ar pārkāpumiem, tad konstatēja, ka pieteicējam ir uzraudzība un divi pārkāpumi un lika iet uz mašīnu gaidīt. Pieteicējs lūdzis, lai policijas darbinieki uzrāda video, kur fiksēts pārkāpums, bet policijas darbinieks atteicies to darīt *(lietas 23.-24.lapa)*.

2008.gada 30.aprīļa apstrīdēšanas iesniegumā pieteicējs norādīja 2008.gada 31.marta iesniegumam analoģisku informāciju (*lietas 25.lapa*).

[10.3] Pieteikumā tiesai *D.J.* norādīja, ka 2008.gada 18.marts bija otrdiena un plkst.16.00 uz Maskavas ielas bija intensīva kustība. Šajā lietā nav pierādīts, ka ar Stalker fiksētais ātrums pieder

tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim. Pieteicējs jau sākotnēji nepiekrita policijas darbinieka norādītajam fiksētajam ātrumam, tāpēc policijas darbiniekam bija pienākums ar mērierīcē fiksēto ātrumu iepazīstināt pieteicēju. SIA „Ogres autocentrs" izsniegtais Akts par automašīnas bojājumiem apstiprina pieteicēja apgalvojumu, ka policijas darbinieki pieteicēju apturējuši tikai ieslēgto avārijas gaismu dēļ (*lietas 3.-6.lapa*).

[10.4] Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 26.maija tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka pārkāpuma fiksēšanas dienā plkst.16.00 bija intensīva satiksme, turklāt pieteicēja transportlīdzeklim bija defekts, tāpēc tik ātri pabraukt pieteicējs nevarēja. Pieteicējs ir atslēdznieks un zina, ka ar tādu defektu nevar ātri braukt. Policijas inspektors teicis, lai pieteicējs iet pie otra inspektora un gan jau tikšot skaidrībā (*lietas 69.-70.lapa*).

Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 19.maija tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka no luksofora līdz vietai, kur stāvēja policijas darbinieki ir aptuveni 100 metri. Pieteicējs brauca ar transportlīdzekli, kurai ir defekts un dīzeļa mašīnai tas ir ļoti būtiski. Pieteicējs sāka braukt, labajā pusē stāvēja BMW, sākuši braukt vienlaicīgi, bet kreisajā pusē pabrauca garām Subaru un strauji nobremzēja. BMW vairs nebija kur braukt, jo priekšā bija autobusu pietura, Subaru strauji nobremzēja un nostājās aizmugurē un palika aiz BMW. Pieteicējs redzēja, ka priekšā stāv policija un rāda, lai apstājas. Pieteicējs apstājās, policijas darbinieks rādīja pieteicējam ātrumu. Pieteicējs teicis, ka tas ir Subaru ātrums, tad policijas inspektors sācis minstināties un teicis, ka pieteicējs varēs visu izstāstīt otram inspektoram. Pieteicējs iebrauca benzīntankā un aizgāja pie policijas darbinieka (*lietas 99.lapa*).

[10.5] 2008.gada 30.jūnija rakstveida paskaidrojumā *R.J.* norāda, ka 2008.gada 8.martā viņš kopā ar *D.J.* brauca pa Maskavas ielu virzienā uz Ogri. Pie „Sarkanā kvadrāta" iedegās luksofora sarkanā gaisma pie gājēju pārejas. Iedegoties zaļajai gaismai pieteicēja transportlīdzeklis sāka kustību, pa kreiso malu viņus apsteidza zilas krāsas Subaru, kas īsi pēc apdzīšanas ļoti strauji nobremzēja. Tajā laikā no DUS „123" izskrēja ceļu policists ar radaru un lika apstāties. Par cik transportlīdzeklis atradās pirmajā rindā un brauca lēni ar iedegtām avārijas gaismām, pieteicējs un *R.J.* nolēma, ka policijas darbinieks grib viņus pārbaudīt un uzzināt kas noticis ar transportlīdzekli. Tā vietā tika uzrādīts tāds ātruma mērījums, kādu transportlīdzeklis nebija spējīgs attīstīt, jo kaut kas bija noticis ar motoru *(lietas 50.lapa).*

Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 19.maija tiesas sēdē *R.J.* liecināja, ka braucis kopā ar *D.J.*, pie degvielas uzpildes stacijas pretī tirdzniecības centram „Dole" stāvejuši pie luksofora. Pie zaļās gaismas uzsākuši braukt, tad viņus apstādināja policija. Uzskata, ka nebija attīstījuši tādu ātrumu, kā uzrādīja policijas darbinieks. Ar kādu atrumu brauca un kādu ātrumu uzrādīja neatceras (*lietas 100.lapa*).

[10.6] Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības jaunākais inspektors *A.S.* 2008.gada 20.maija dienesta ziņojumā norāda, ka 2008.gada 18.martā kopā ar inspektoru *U.V.* pēc dislokācijas plāna strādāja Rīgas pilsētā uz Maskavas ielas DUS „123" teritorijā un veica ātruma režīma kontroli transportlīdzekļiem, kuri brauca pa Maskavas ielu no t/c „Dole" Ikšķiles ielas virzienā. Plkst.16:06 *A.S.*, veicot ātruma režīma kontroli, pamanīja transportlīdzekli VW Passat, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kas brauca pa Maskavas ielu no Plastu ielas puses Kvadrāta ielas virzienā ar braukšanas ātrumu 86 km/h. Dotajā ceļa posmā transportlīdzeklis bija viens, ātrums tika fiksēts vairākkārt. Iespējams, ka kādai automašīnai bija antiradars un tā nobremzēja, bet *A.S.* pirmo un vienīgo redzēja tieši *D.J.* vadīto transportlīdzekli. Pēc vadītāja vārdiem viņš bija sacenties ar Subaru. Kādi transportlīdzekļi atradās aiz VW Passat nezina, jo apturēja doto transportlīdzekli. Nekādi avārijas signāli minētajam transportlīdzeklim nebija ieslēgti. Pēc transportlīdzekļa apturēšanas, *A.S.* stādījās priekšā un uzrādīja radara mērījumu, tad paņēma no vadītāja dokumentus un teica, lai vadītājs uzgaida aptuveni 5 minūtes, jo tiks sastādīts protokols. Tad vadītājs lūdza, lai samazina sodu, jo viņam jau ir pārkāpumi. Tad *A.S.* aiznesa inspektoram *U.V.* dokumentus protokola sastādīšanai. VW Passat, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, ātrums bija 86 km/h un kļūdīties nebija iespējams (*lietas 46.lapa*).

[10.7] Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības

jaunākais inspektors *U.V.* 2008.gada 20.maija dienesta ziņojumā norāda, ka 2008.gada 18.martā pēc dislokācijas plāna viņš ar inspektoru *A.S.* strādāja Rīgā, uz Maskavas ielas. *U.V.* ar dienesta transportlīdzekli atradās DUS „123" teritorijā, bet *A.S.* stāvēja uz Maskavas ielas un veica ātruma režīma kontroli transportlīdzekļiem, kuri brauca no centra uz Rumbulu. *U.V.* redzēja, ka *A.S.* aptur transportlīdzekli ap plkst.16.06. Pēc neilga laika *A.S.* pienāca pie dienesta transportlīdzekļa un iedeva dokumentus uz VW Passat, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/* un vadītāja apliecību uz *D.J.* vārda. *A.S.* uzrādīja radaru Stalker Nr.26162, kurā *U.V.* redzēja, ka divas reizes fiksēts ātrums 86 km/h. *A.S.* teica, ka tas ir *D.J.* vadītā transportlīdzekļa ātrums. *U.V.* sāka pārbaudīt vadītāju un transportlīdzekli, tajā brīdī *D.J.* iebrauca DUA „123" teritorijā un pienāca pie dienesta transportlīdzekļa, kaut arī neviens no policijas inspektoriem nebija uzaicinājis vadītāju atstāt savu transportlīdzekli. Vadītājs pienāca un sāka klaigāt, teica, ka tas nav viņa ātrums, viņam nav pārkāpumu un ar viņa transportlīdzekli nevar tik ātri pabraukt. *U.V.* pārjautāja *A.S.*, vai tas tiešām ir VW ātrums un vai nevarēja būt kļūda. *A.S.* apstiprināja, ka tas ir VW ātrums. *U.V.* lika vadītājam uzgaidīt savā transportlīdzeklī līdz tiek sastādīts protokols. *U.V.* iepazīstināja ar protokola saturu, izskaidroja tiesības un pienākumus. Vadītājs teica, ka paskaidrojumu sniegs Ogres ceļu policijā, jo ar inspektoriem nav jēgas skaidroties *(lietas 47.lapa*).

Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 4.augusta tiesas sēdē *U.V.* ar liecību apstiprināja ziņojumā norādītos apstākļus. Papildus paskaidroja, ka policijas inspektors vizuali fiksē ātrāk braucošo transportlīdzekli. Ja vidēji brauc ar 60 km/h, bet kāds ar 86 km/h, tad jebkurš vizuāli var pateikt, kurš brauc ātrāk. Ja divas automašīnas brauc kopā, tad radars uzrādīs abu transportlīdzekļu automašīnu ātrumu (*lietas 137.lapa*).

[10.8] Lietā atrodas SIA „Ogres autocentrs" 2008.gada 18.marta akts par automašīnas bojājumu konstatēšanu un novēršanu, kurā norādīts, ka SIA „Ogres autocentrs" direktors *Ģ.M.* sastādīja aktu par to, ka 2008.gada 18.martā automašīnai WV Passat, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, tika konstatēts degvielas smidzinātāju defekts, kā arī dzinēja nevienmērīga darbība un jaudas nepietiekamība. Sakarā ar konstatētajiem automašīnas bojājumiem, 2008.gada 19.martā tika veikts neatliekams automašīnas degvielas sistēmas remonts *(lietas 68.lapa).*

Pēc tiesas pieprasījuma SIA „Ogres autocentrs" 2011.gada 15.martā sniedza tiesai informāciju, ka SIA „Ogres autocentrs" 2008.gada martā izsniedza *D.J.* aktu par a/m, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*, bojājumiem. Ņemot vērā, ka 2008.gadā nekāda papildus informācija netika pieprasīta un to ka automašīnas remontdarbi bija nenozīmīgi, īpaša dokumentācija par veiktajiem remontdarbiem netika sastādīta, tapēc sīkāku informāciju SIA „Ogres autocentrs" iesniegt nevar (*lietas 83.lapa*).

Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 19.maija tiesas sēdē *Ģ.M.* paskaidroja, ka transportlīdzeklis ar degvielas smidzinātāju defektu ir iespējams sasniegt 80 km/h, bet ļoti garā posmā, lai sasniegtu šādu ātrumu jābūt vairākiem kilometriem. Ar šādu defektu transportlīdzekļa motors strādā nevienmērīgi, var raustīties. Automašīna var slāpt nost, var neiedarbināt uzreiz. Attīstot ātrumu vienā brīdī pārraujas, atkal sāk raustīties (*lietas 101.lapa*).

[10.9] Lietā atrodas verificēšanas sertifikāta Nr.E1023V07 kopija, no kuras izriet, ka radars Stalker Nr.26162 verificēts 2007.gada 4.septembrī un sertifikāts derīgs līdz 2008.gada 3.septembrim *(lietas 50.lapa*).

[10.10] Lietā atrodas pieteicēja sastadīta ceļa shēma, no kuras secināms, ka no luksofora līdz degvielas uzpildes stacijai ir 270 metri (*lietas 134.lapa*).

[10.11] Lietā atrodas atbildētāja iesniegtas fotokopijas, kas netiesi pierāda policijas inspektora redzesloku (*lietas 135.lapa*).

[11] CSN 114.punkts noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

LAPK 149.^{8} panta devītā daļa noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar vieglajiem automobiļiem, — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā. Savukārt saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta desmito par šā panta devītajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi

„Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešdesmit latu apmērā.

Tātad, lai šajā lietā personas darbībās varētu konstatēt LAPK 149.[8] panta desmitās daļas pārkāpumu, ir jākonstatē, ka transportlīdzekļa vadītājs vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums", ar vieglo automobili pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā.

Tiesa secina, ka lietā ir strīds par pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātrumu, proti, pieteicējs uzskata, ka ir braucis ar atļauto braukšanas ātrumu, bet fiksētais mērījums, pat ja tas atbilst īstenībai, neattiecas uz viņa vadīto transportlīdzekli.

[12] Atbilstoši LAPK 243.pantam ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīcēm var fiksēt pārkāpuma esamību.

Konkrētā administratīvā pārkāpuma fiksēšanai izmantota mērierīce (radars) transportlīdzekļu ātruma kontrolei Stalker Nr.26162, kas ir atbilstoši sertificēta. Saskaņā ar radara lietošanas instrukciju, ierīci iespējams lietot vairākos režīmos, tai skaitā, lietot turot to rokās, un mērīt konkrētu mērķi (*lietas 116.lapa*).

Tādējādi pieteicēja transportlīdzekļa ātrums fiksēts ar tiesību normām atbilstošu mērīšanas līdzekli un tā mērījums atzīstams par tiesiski iegūtu pierādījumu lietā. Policijas inspektors, veicot mērījumu un nosakot automašīnas ātrumu, ir ņēmis vērā iespējamo kļūdu mērījumos, nosakot pieteicēja minimālo iespējamo ātrumu 81 km/h.

Gan Protokolā, gan policijas inspektora *A.S.* dienesta ziņojumā norādīts, ka ātrums fiksēts divas reizes un kļūdīties nebija iespējams.

Lai gan policijas darbinieku sastādītie dokumenti (arī protokoli un ziņojumi) nav paši par sevi uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sastādītajiem dokumentiem par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir pieļāvuši nepilnības vai kļūdas dokumentu sastādīšanā, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(Sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 [15.1]punktu).*

Tiesa izskatāmajā lietā neatrod nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, lai policijas darbinieks, kas sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu, būtu ieinteresēts konstatēt administratīvo pārkāpumu, ko pieteicējs nav pieļāvis.

Tiesa kā nepamatotu noraida pieteicēja argumentu par to, ka braukšanas ātrums ir fiksēts citam transportlīdzeklim. Proti, policijas darbiniekam, fiksējot transportlīdzekļa braukšanas ātrumu, nebūtu pamata apturēt pieteicēja vadīto transportlīdzekli, ja ātrums būtu konstatēts citam. Konkrētajā gadījumā ir jāņem vērā ne tikai radara fiksētais mērījums, bet arī policijas darbinieku sniegtās ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem. Proti, mērierīcei fiksējot transportlīdzekļa kustības ātrumu, policijas darbinieks arī vizuāli konstatēja ātrāk braucošo transportlīdzekli.

Tiesa nepiešķir ticamību pieteicēja viedoklim, ka policijas darbinieks varēja kļūdīties, vizuāli konstatējot ātrāk braucošo transportlīdzekli. Tiesa uzskata, ka policijas darbinieku profesionālās iemaņas ir pietiekami augstas, lai varētu noteikt, kura transportlīdzekļa braukšanas ātrums ir fiksēts. Policijas darbinieka dienesta ziņojumā norādīts, ka pieteicēja vadītais transportlīdzeklis bija pirmais. Pieteicējs norādīja, ka brauca ar ātrumu aptuveni 45 km/h, bet transportlīdzeklis Subaru strauji bremzējis. Tiesa uzskata par neiespējamu, ka policijas darbinieks nebūtu fiksējis bremzējošu Subaru, jo lai strauji nobremzētu (no 80 km/h uz 45 km/h) ir nepieciešams laiks. Turklāt gan no pieteicēja, gan atbildētājas pārstāves iesniegtā ceļa posma pārskata secināms, ka ceļa posms bija pārskatāms.

Liecinieks *R.J.* tiesai nevarēja norādīt ne precīzu pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrumu, ne policijas darbinieku uzrādīto ātrumu, tādējādi minētās liecības neapstiprina pieteicēja paskaidrojumu, ka pieteicējs braucis ar ātrumu 45 km/h.

Kā galveno argumentu pieteicējs norāda uz sava transportlīdzekļa defektu, proti, ka ar degvielas smidzinātāju defektu nav iespējams 270 metros uzņemt ātrumu 80 km/h. Tiesas sēdē

Ģ.M. paskaidroja, ka transportlīdzeklis ar degvielas smidzinātāju defektu ir iespējams sasniegt 80 km/h, bet ļoti garā posmā, lai sasniegtu šādu ātrumu jābūt vairākiem kilometriem. Ar šādu defektu transportlīdzekļa motors strādā nevienmērīgi, var raustīties. Automašīna var slāpt nost, var neiedarbināt uzreiz. Attīstot ātrumu vienā brīdī pārraujas, atkal sāk raustīties. Tiesa kritiski vērtē *Ģ.M.* paskaidrojumu, ka transportlīdzeklis ar degvielas smidzinātāja defektu var sasniegt 80 km/h, braucot tikai vairāku kilometru garumā. Tiesas ieskatā, ja transportlīdzeklim ir degvielas smidzinātāja defekts, tad var būt gadījumi, kad transportlīdzeklis brauc saraustīti, bet ir arī tādi transportlīdzekļi, kuru kustība ir normāla. Tiesa atzīst, ka *Ģ.M.* paskaidrojumi ir vispārēji un tos nevar attiecināt tieši uz pieteicēja vadīto transportlīdzekli. Tiesa no personīgās pieredzes zin, ka transportlīdzeklis ar degvielas smidzinātāja defektu var sasniegt 80 km/h diezgan īsā ceļa posmā. Ne pieteicējs, ne liecinieks *R.J.* nav norādījis, ka transportlīdzekļa motors strādāja saraustīti un ka transportlīdzekli nevarēja uzreiz iedarbināt. Ņemot vērā to, ka pieteicējs kā folkreisa dalībnieks atzīstams par pietiekami profesionālu autobraucēju, tad tiesai nav pamata apšaubīt pieteicēja profesionālās spējas sasniegt ātrumu 80 km/h 270 metros.

[13] CSN 39.8.apakšpunkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts bez uzaicinājuma atstāt transportlīdzekļa vadītāja vietu, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka pieprasījuma. Savukārt LAPK 149.^{4}panta astotā daļa noteic, ka par transportlīdzekļa vadītāja vietas atstāšanu bez uzaicinājuma, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka pieprasījuma, - izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam piecu latu apmērā.

Tiesa secina, ka lietā pastāv strīds, vai pieteicējs atstāja transportlīdzekļa vadītāja vietu bez uzaicinājuma.

2008.gada 31.marta un 30.aprīļa iesniegumā policijai pieteicējs norāda, ka policijas darbinieks pateica, lai pieteicējs gaida, bet pats devās uz uzpildes staciju tālākajā stūrī stāvošo Ceļu policijas automašīnu Volvo. Tad pieteicējs iebrauca degvielas uzpildes stacijā un apstājies pie Ceļu policijas automašīnas. Piegājis pie Ceļu policijas inspektora, kurš tobrīd sēdēja automašīnā, un teicis, ka tas nav pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums un ka vajadzēja stādināt Subaru.

Savukārt tikai Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 26.maija un 2011.gada 19.maija tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka policijas inspektors teicis, lai pieteicējs iet pie otra inspektora un gan jau tikšot skaidrībā.

Tiesa konstatē, ka pieteicēja paskaidrojumi ir pretrunīgi, savukārt abu policijas inspektoru ziņojumos norādīts, ka policijas inspektors nav uzaicinājis vadītāju atstāt transportlīdzekļa vadītāja vietu. *A.S.* dienesta ziņojumā norādīts, ka inspektors paņēma no vadītāja dokumentus un teica, lai vadītājs uzgaida aptuveni 5 minūtes, jo tiks sastādīts protokols.

Izvērtējot pieteicēja paskaidrojumus un policijas inspektoru dienesta ziņojumus, tiesa augstāku ticamību konkrētajā gadījumā piešķir policijas inspektoru sniegtajām ziņām par faktiskajiem apstākļiem.

[14] Pieteicējs norāda, ka no lietas materialiem nav izsecināms, kad noticis pārkāpums, jo Protokolā un sākotnējā lēmumā rakstīts, ka pārkāpums izdarīts 2008.gada 18.martā, *D.J.* iesniegumos sniegts paskaidrojums par 2008.gada 8.martā konstatēto pārkāpumu, arī 2008.gada 25.aprīļa lēmumā minēts 2008.gada 8.marta pārkāpums.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Protokolā norādīts, ka parkāpums fiksēts 2008.gada 18.martā, arī turpmākos Lēmumā pārkāpuma datums norādīts 2008.gada 18.marts. Tiesa atzīst, ka lietā nav šaubu, ka Lēmums pieņemts tieši par 2008.gada 18.martā izskatīto pārkāpumu.

Pieteicējs nenoliedz, ka iesniegumi policijai adresēti tieši par 2008.gada 18.martā fiksēto pārkāpumu, un kā tādus tos policija arī ir izskatījusi. Apstāklis, ka policijas 2008.gada 25.aprīļa lēmumā pieļauta pārrakstīšanās kļūda neietekmē Lēmumu pēc būtības.

[15] Pieteikumā norādīts, ka Protokolā nav pieteicēja paraksta, ka pieteicējam būtu izskaidrotas tiesības un pienākumi.

Tiesa norāda, ka pieteikumā norādītie iebildumi par to, ka pieteicējam nav izskaidrotas tiesības un pienākumi, pat ja tie būtu pamatoti, nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.
Tiesa paskaidro, ka katrā konkrētā gadījumā ir jāņem vērā, vai noteikto tiesību neizskaidrošana liegusi personai saprast lietas faktiskos apstākļus, lai pienācīgi realizētu savas tiesības, proti, vai konkrētajā lietā pieteicējam tika liegtas iespējas izmantot savas tiesību normās garantētās tiesības. Tiesa konstatē, ka, pieteicējs ir sniedzis paskaidrojumu pr notikušo 2008.gada 31.martā, arī apstrīdot sākotnējo lēmumu, pieteicējam netika liegtas tiesības savā sūdzībā norādīt visus sev svarīgos argumentus, un iestāde, izskatot pieteicēja sūdzību, pēc būtības ir izvērtējusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un pieņēmusi lietā pārsūdzēto Lēmumu.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa nesaskata, ka konkrētās lietas ietvaros būtu konstatējams LAPK 260.pantā noteikto tiesību pārkāpums un pieteicējs nebūtu sapratis par kādu pārkāpumu viņš tiek saukts pie administratīvās atbildības.

[16] Ņemot vērā iepriekš norādīto un to, ka tiesa nekonstatē procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai, tiesa atzīst, ka pieteicējs izdarījis LAPK $149.^{8}$ panta desmitajā daļā un $149.^{4}$ panta astotajā daļā noteiktos pārkāpumus. Par konstatētajiem pārkāpumiem pieteicējam, ievērojot LAPK 35.panta otrās daļas nosacījumus, uzlikts naudas sods Ls 60 apmērā. Tādējādi tiesa atzīst, ka Lēmums atstājams negrozīts, bet pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu un Administratīvā procesa likuma 246. – 251., 289. – 291. pantu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 6.augusta lēmuma Nr.2083 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA323514), bet *D.J.* pieteikumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Juškeviča